

Lenona Štiblaríková

ŠŤASTLIVEC

Lenona Štiblaríková
ŠŤASTLIVEC

© HYDRA 2012

© Lenona Štiblaríková 2012

Grafická úprava:
Lukrécia Schiller

Návrh obálky:
WMC Slovakia

Jazyková úprava:
PaedDr. Jana Kababíková
Mária Zajacová

Vydal:
www.vydavatelstvhadra.sk

Všetky práva vyhradené.
Prvé vydanie.

ISBN 978-80-970753-3-0

**Ďakujem sponzorom
za prejavenu štédrosť a dôveru.**

www.podvihorlatskenoviny.sk

Firma Famm, a.s. prináša na trh široký sortiment nábytku, ktorý ponúka prostredníctvom predajnej siete obchodných partnerov a letákovkej akcie FAMILIY MARKET. www.famm.sk

Moja vďaka patrí aj vydavateľstvu Hydra, obzvlášť Kataríne Čavojovej ako jej prvej a najdôležitejšej hlave a všetkým ľuďom, ktorí jej nadšene a nezištne pomáhali. Dúfam, že im Šťastlivec prinesie zaslúžené šťastie.

Ďakujem svojej rodine za trpezlivosť a pochopenie.

S láskou venujem svojim rodičom.

1.

Keď ma ráno zobudili prvé lúče slnka, okamžite mi napadlo: „Zajtra! Už zajtra!“

Dnes je posledný deň môjho slobodného života. Srdce sa mi rozbehlo o čosi rýchlejšie. Určite chcem práve toto?

Že svadba je len formalita, som počúval najčastejšie od slobodných šťastných párikov. Ženáci to nechceli komentovať. Možno preto, lebo neďaleko postávali ich manželky a nenápadne načúvali, ako z toho vykľučujú.

Má to byť začiatok nášho nového, spoločného života, ale nejako sa na to zrazu necítim. No, čo už. Všetko máme dohodnuté. Hostia prídu až kdesi z cudziny, jej brat je bývalý šampión v strednej váhe. V duchu som spomínal na všetky možné dôvody, pre ktoré nesmiem, nemôžem, pokaziť Aňke jej veľký deň. Na to, že ju mám rád, som si spomenul až nakoniec. Prepadlo ma zdesenie. Už od rána išlo všetko akosi dolu vodou. Koleso smoly a náhod sa roztočilo, aby ma zomlelo na prach.

2.

Je to už pár rokov, čo na Zemi začali pristávať mimozemské lode, rakety a iné prapodivné objekty. Spočiatku ich ľudia podozrievali zo všelijakých úmyslov, no neskôr si zvykli. Aj tak sa s nimi nedalo nič robiť. Pristáli si, kam chceli, pohybovali sa medzi nami, kým ich to tu bavilo. Sem-tam sa s niekým dali do reči alebo tu čosi zanechali. Nikdy nevysvetľovali svoje konanie, takže oficiálne sme netušili, čo si o týchto stretnutiach máme myslieť. Čo od nás vlastne chcú? Politici

ľudí upokojovali akýmisi hmlistými rečami o prebiehajúcich rokovaníach a dohovoroch, no nič konkrétne nevysvetlili. Vraj je to tajné.

Všeobecne sa obyvateľstvo rozdelilo na tri tábory. Prvých nadšene vítali, prenasledovali, kontaktovali sa a najradšej by s nimi ihneď odišli. Druhí boli nepriateľskí, odmietali všetko mimozemské, snažili sa ich odohnať či zastrašiť.

Ja som patril k ignorantom. Môj život som si predstavoval ako príjemný a zaujímavý, no takýto typ cudzincov som doň nezahrnul. Keď som dákeho zahliadol na ulici či v kine, tváril som sa, že tu nie sú. Pokiaľ to na mňa bolo príliš, jednoducho som odišiel.

Rozhovorom o nich som sa vyhýbal, správy a talk show som prepínal. Zaujímali ma asi ako život a párenie kosatiek, teda nijako.

3.

Takže, keď som zistil, že netečie teplá voda, susedka zhora opäť zabudla dovrieť výtahové dvere a rybička v akváriu môj pokus o chov nerozdýchala, rezignovane som vytiahol igelitku a pobral sa do samoobsluhy na rohu.

Cestou som striasal posledné zvyšky sna, uvažoval nad rozlúčkou so slobodou a hľadal po vreckách drobné. Vtedy mi do zorného uhla vstúpili tí dvaja. Z diaľky pôsobili ako obyčajní ľudia vyššej postavy, ale zblízka by si ich už nikto s človekom nepomýlil. Môj šiesty zmysel ma pred nimi ochotne a neomylné varoval. Aj teraz mi v mozgu zablikalo červené svetielko: „Prejdi na druhú stranu! Otoč hlavu a kráčaj, akoby nič!“ prikázalo mi. Ako vždy, poslúchol som ho.

Smerom k tým dvom som ešte vyslal mentálny rozkaz: „Nie som tu. Nevšímajte si ma! Zmiznite!“ Zvyčajne to zabralo.

Lenže oni nezmizli, neodleteli, ba dokonca si ani nenašli nič lepšie na zábavu. Keď som vyšiel z obchodu a v duchu sa už tešil na teplé rožky s maslom, zbadal som ich stáť v hlúčiku ľudí. Zlakol som sa a okamžite som švihol domov. Zídu z očí, zídu z mysle. Za zatvorenými dverami bytu budem v bezpečí.

V ten deň mi moja nastávajúca volala snáď dvadsaťkrát. Viem, bola nervózna, vydesená, ale ja tiež. Vonku sa ponevierali „Oni“, a tak som na dáku rozlúčku nemal ani chuť.

„To nemyslíš vážne! Upokoj sa a neblázni! Ty sa bojíš tých exotov viac ako svojej nevesty?“ vyskočil na mňa Mark. Naplánoval pre mňa rozlúčku so všetkým, čo k tomu patrí, aspoň podľa neho, a teraz jej hrozil zánik. Mojimi dôvodmi ostal trochu zaskočený.

„Vieš, o čo všetko prichádzaš? Dnes si ešte slobodný. Mal by si ísť von a pobozkať každú peknú ženu, ktorú stretneš. A nie sa tu zabarikádovať.“

„Ale, mám z toho akýsi zlý pocit. Keby odišli, tak OK. No videl som ich viackrát. Niečo tu majú alebo čosi hľadajú.“

„Prosím ťa! Nikomu neublížujú, tak nech si robia, čo chcú. Možno sčítavajú voličov alebo len zaháňajú nudu. S tebou to nijako nesúvisí, tak si vytiahni to pravítko zo zadku a uvoľni sa!“ presviedčal ma. Síce som v sebe nedokázal úplne potlačiť všetky paranoidné myšlienky, no aspoň na chvíľku odplávali bokom.

Napokon Mark zariadil celkom peknú rozlúčku. Večer sme sa bavili, popíjali a tancovali. Striptérky boli fajn, ale na Aňu nemali. Spať som išiel až nadránom.

Keď som sa zobudil, bol som v kaši. V ružovej, hnusnej, odpornej kaši! Mali ma nechať tak. Nevšímať si ma a pokračovať

v ceste. Ale to oni nie! Dobre im tak! Obludy prašivé! Pokazili mi celý deň. A zmenili zvyšok života.

4.

Ťarcha. Stiesnenosť. Zle je! Prebral som sa s pocitom, že sa niečo veľmi, ale naozaj veľmi pokazilo. Okamžite som sa posadil a strhol si z hlavy čosi, čo tam nepatrilo. Nikdy nechodím spať s prilbou. Ani s takou, cez ktorú sa dá dýchať v kaši.

Hoci ma oslepilo slabé tlmené svetlo, dobre som videl, že ležím vo vani naplnenej až po okraj akýmsi ružovým nechutným svinstvom a vedľa mňa stoja dvaja netvory. Podľa nich som tam asi neležal dostatočne dlho, lebo ma začali pchať naspäť a nespokojne pritom voľačo vykrikovali. Ja som mal však iný plán.

Vytrhol som si z rúk ihly, napojené na hadičky, a takto vyzbrojený som zaútočil na príšery z mojich desivých snov. Bol som taký našťvaný, že mi ani nenapadlo zaváhať nad etickým problémom dvojnásobnej vraždy. Zaútočil som na oči, uši a na všetky ostatné citlivé miesta, o ktorých som aspoň voľačo tušil.

Kričali oni, kričal som aj ja. Jednoducho chaos. Jednému som zapichol ihlu do oka a vzápätí som ju vytrhol aj s obsahom, druhý ma zatiaľ chytil za druhú ruku. Tá zgrcka bola šmykľavá, takže ma nedokázali bezpečne lapiť. Vždy som sa im vykrútil, vyšmykol či uhol nabok. Keď som sa dostal z vane, využil som na boj aj nohy, zuby a všetko, čo mi prišlo pod ruku. Jedného som uškrtil a druhého utopil. Asi. Predpokladám, že keď dorazili ďalší dvaja, držal som v ruke už akúsi zbraň, no vôbec si nespomínam, či a ako som ju použil.

Musel som omdlieť, lebo keď som sa opäť prebudil, okolo mňa boli voľne pohodené štyri mŕtve telá dobitých a zmasakrovaných, zlých mimozemšťanov. Výstražná siréna príšerne kvílila.

Čo teraz? Prečo nikto neprichádza? A keď príde, mám ho zabiť? Doteraz mi to celkom išlo.

V hlave mi vírilo, točilo a zamotávalo sa všetko, čo tam bolo. Ocitol som sa v neriešiteľnej situácii. Ako ich donútiť, aby ma vrátili na Zem, keď som ich začal vyvražďovať? Možno, keď sľúbim, že už prestanem? Čo?

Pozviechal som sa a cestou z miestnosti som kopol do najbližšieho tela. Zasrané kreatúry! Rasisti! Čo majú proti ľuďom? A hlavne proti mne.

Behal som po lodi a hľadal kabíny, kokpit, kajuty alebo dáky východ. Vlastne nie! Východ nie. Čo keď som vo vesmíre?

Nikde nikoho. Nikto sa na mňa spoza rohu nevrhol, nikto neotvoril žiadne dvere. Nakoniec som našiel riadiace centrum, aspoň tak nejak som si to tam predstavoval. Ani živej duše! Do čerta, čo som zabil aj pilota? Nóó, s týmto nepristanem ani podľa manuálu, aj keby ležal pohodený rovno pod pultom. Zdesene som zízal na množstvo tlačidiel, páčok, ukazovateľov a rôznych súčiastok, ktoré dávali tušiť, že tu nebudú len tak, na okrasu.

Z ničoho nič sa predo mnou zjavila postava. Nebol to človek a nebolo to ani živé.

„Hmmm, tak si prežil nakoniec len ty? Zaujímavé.“

Netušil som, čo sa mu zdá na tom zaujímavé, ale OK. Hlavne, že žijem a rozumiem mu.

„Ty si čo? Hologram?“

„Niečo také. Som umelý inteligentný program, ktorý riadi túto loď. Okrem iného. A môžem sa s tebou rozprávať aj takto,“ vypadlo z neho.

„No super! Tak vypni, prosím ťa, alarm, lebo mi vybuchne hlava. Už ma štve!“

„V poriadku. Aj tak nás tu nemôže nikto počuť a na lodi už, okrem teba, niet živej duše.“ Keď mi tou výčitkou mieril na srdce, minul. Nič neľutujem. Iba ak seba.

„Ako to? Prečo tu nepobehujú technici, vojaci alebo aspoň niekto? Boli len štyria?“ opýtal som sa, keď alarm stíchol a ja som sa konečne pohodlne usadil do jedného z kresiel. Predo mnou sa do nedohľadna šírila vesmír, hviezdy, planéty, no a tak podobne. Zeme – nikde!

„Kráľovskí si túto loď najali. Nepatrí im. Boli na tajnej misii a nechceli, aby ich niekto sledoval alebo rušil. Mala to byť blesková akcia. Šup tam a šup späť. Lenže takto si to určite nepredstavovali. Vedeli, že tvoja planéta je pre nich nebezpečná. Snažil som sa ich varovať, že budú problémy, no úplne ma ignorovali. Čo možno čakať od Kráľovských?“

„Prečo im tak hovoríš? Sú to králi? Či pochádzajú z kráľovskej rodiny?“

„Nie. Skôr z kráľovskej rasy. Sami si tak nevravia, ale pokojne nechávajú ostatné inteligentné rasy, aby im tak hovorili. Považujú sa za jeden z najstarších druhov a teda aj čosi viac.“

„Môžeš ma dostať domov?“ kašlem na to, čo chceli, či nechceli a čo tu robili. Hlavne, nech stihnem svadbu.

„Nie.“

„Čo? Prečo!“

„Neviem, kde to je. Polohu tvojej planéty mi vymazali z pamäte. Netuším, kde ťa nabrali. Viem len, že si tu už týždeň.“

„Čože!? Ako to? Týždeň?“

„No hej, myslel som, že ťa to prekvapí.“

„Čo so mnou robili? A prečo vlastne!“

„Menili ťa.“

Okamžite som si vydesene poprezeral celé telo. Nezdalo sa mi nijako zmenené. Nemal som ruku navyše, oči na temene hlavy, ani nič podobné. Jediné, čo som si všimol, bolo, že mi chýbajú chlpy. Nikdy som nebol dáko extra zarastený, ale teraz som na tele nemal jeden jediný chlp. Do čerta! To bude tým ružovým kentusom. Ešte šťastie, že som mal na hlave prilbu. Bez vlasov, obočia a mihalníc by som teda vyzeral! Úplný novorodenec! Možnože mi znovu narastú. Uhhh, skôr nie.

„Uložili ťa do mutagélu na dosť dlhú dobu.“

„To je to ružové?“

„Áno. Mutagél postupne mení všetko, čoho sa dotýka, a ty si v ňom ležal celé dni. Niekoho zmení fyzicky, niekoho psychicky, ale jedno je isté. Už nie si ten istý človek, ktorého sem priniesli. Zmeny pocítiš postupne. Možno už dnes. Časom sa ustália. Mimochodom, jedným z prvých príznakov tvojej premeny je aj to, že si rozumieme. Dobré, nie?“

„Urobili zo mňa obludu?“ vydýchol som zdesene. „Čo so mnou teraz bude? Ako sa mám takto vrátiť na Zem? Bude zo mňa mutant!“

Rozosmial sa: „Nie. Zmeny pomocou mutagélu sú žiaduce a oficiálne povolené. Úmyselne a cielene hľadajú a rozvíjajú schopnosti jedinca. Vylepšujú ich. Posúvajú ho smerom, ktorým sa bude uberať vývoj jeho druhu. Je to, vo svojej podstate, evolučný skok.“

„Skúšali to už na ľuďoch? Čo sa s nimi stalo?“

„Neviem. Nemám v databáze informácie o tvojom druhu. Je to zvláštne. Mal by som mať v záznamoch všetky rozumné rasy a charakteristiky osídlených planét.“

„To je ich tak veľa?“ Môj údiv narastal priamo úmerne šlamastike, v ktorej som sa ocitol.

„Známych obývaných planét je asi tak 384 a inteligentných rás 65. Nie, počkaj, 64? Alebo je ich viac?“ zatváril sa dosť neisto, „neviem, ťažko to posúdiť. Niektoré rasy sa zúfalo snažia dostať sa do našich máp a radšej sa držia mimo všetkých dopravných trás. Tá tvoja môže patriť medzi ne.“

„Asi áno. Skôr celkom určite.“

„Čo mám robiť?“ spýtal som sa ho bezradne. Naozaj nemám ani potuchy, kam sa pohnúť.

„Nuž, to je otázka za všetko šťastie. Keď ťa tu nájdu, pravdepodobne ťa odovzdajú policajtom alebo strážcom. To sú jednotky Kráľovských, neprijemné tvory. Keď sa im dostaneš do rúk, no, to netuším. Neviem, čo s tebou zamýšľali, ale určite ťa nechceli zabiť, ako si si to o nich myslel.“

„Uniesli ma, možno aj zneužili a zmuťovali. To som ich mal pozdraviť a poďakovať sa?“

„Z tvojho pohľadu máš síce pravdu, no aj tak ti to nepomôže.“

„Čo teda navrhuješ?“ Paniku som si teraz nemohol dovoliť. Možno neskôr, keď sa budem pred Anniným bratom brániť úbohými výhovorkami o votrelcoch.

„Vezmem ťa na najbližšiu slobodnú obývanú planétu a tam sa môžeš opýtať na cestu domov. Podotýkam, že nenápadne. Potom, keď sa ti podarí nepokašľať to a budeš mať ešte trochu šťastia, odveziem ťa domov.“

„Tých Kráľovských mŕtvol sa musíme zbaviť. Nemôžeme ich ťahať so sebou. Čo robíte s odpadom?“ napadlo mi najľahšie rozumné riešenie.

„Čo? Čože? Grrrhsssskkh.“

O čo mu ide? Chce sa práve teraz pokaziť? Môže UI dostať šok?

„Toto mi nerob, jasné? Dobré teda, som ochotný upratať ich, no aspoň mi povedz, kam ich mám hodiť,“ navrhol som, že to

urobím sám. Je v mojom záujme čo najskôr sa ich zbaviť. Bude to nepríjemné. Keby som bol pri zmysloch, takú spúšť by som určite nenarobil. No, na druhej strane, s triezvym úsudkom by som ich ani neporazil.

„Sektor dva, otvor sedem. A viac o tom nechcem počuť!“ vyliezlo z hologramu dosť váhavo. Musím si ho dáko získať. Čo keď si to ešte rozmyslí a vyrazí ma von?

„Fajn. Bude to naše malé tajomstvo,“ súhlasil som zmierlivo.

„O tom pochybujem. Je až neuveriteľné, koľko *šťastia si si vyčerpál*, a pritom stále žiješ. Nikto nás zatiaľ neobjavil a dokonca, som ochotný pomôcť ti. Mal by som prehodnotiť svoj postoj, ale, ani neviem prečo, páčiš sa mi. To, ako si ich dokázal poraziť, bolo... O niečom takom som doteraz nepočul. Museli byť poriadne zaskočení. Dokonca ani nevyslali žiadosť o pomoc.“

„Nebude ťa niekto hľadať, keď si ťa len požičali?“

„Nie, kým nezistia, že posádka je mŕtva. Potom to nahlásia polícii a tá sa začne obzerať po ukradnutej osamelej lodi. Vtedy budeš mať problém.“

„To už budem na Zemi. Nenechám sa chytiť ani zastaviť. Nie je moja vina, že som tu, a basta!“

Keď som prehľadal telá a vzal im všetko, čo by sa mi mohlo zísť, vhodil som ich do siedmeho otvoru, podľa inštrukcií UI. Dôkazy môjho zúfaleho činu odleteli do neznáma.

„Tak a je to.“ Spokojne som sa umyl a natiahol na seba kombinézu. Konečne sa cítim ako človek. Pobehovať nahý po mimozemskej lodi nie je práve predstava, ktorú by som o hrdinoch akčných filmov mal.

„Viac sa o tom baviť nebudeme, platí? Nerobí mi to dobre,“ ozval sa UI.

„Veď hej, iste. Nie si na umeláka akýsi precitlivený?“

„Toto je výletná loď. Nie prepadové komando ani policajný stíhač. Moja inteligencia mala slúžiť výskumnému stredisku. Lenže jeden vedecký pracovník si ma stiahol do lode pre svoju manželku, a tak som skončil tu. Na obyčajnej, bezvýznamnej lodičke.“

Pre mňa teda až taká bezvýznamná nie je. No neodporoval som. Musím mu dať pocítiť, že ho potrebujem a vážim si jeho pomoc. Inak si môže zmyslieť, že sa stane hrdinom a radšej ma vydá do rúk nepriateľom.

„Ak bola tvoja inteligencia doteraz nevyužitá či nepotrebná, tak odteraz si mákneš. Musíš ma udržať nažive! V prvom rade sa potrebujem naučiť čosi o pravidlách, ktoré tu vládnu a ktorými sa riadite. Nemôžem len tak vystúpiť na neznámej planéte a opýtať sa: „Prosím vás, kadiaľ zabočiť k Zemi?“

„Tak to máš pravdu. Po tejto otázke ťa pošlú do najbližšieho pajzlu, v ktorom ťa okradnú o všetko, čo by ti prípadne ešte ostalo. Čo si myslíš, ako volajú svoju planétu všetci, čo sa len nedávno dostali do vesmírneho spoločenstva?“

V hlave mi zablikala nádejná odpoveď: „Zem?“

„Bingo! Vyhrávaš! Nechápem, prečo si každý myslí, že akurát tá jeho planéta je jediná Zem medzi všetkými. Ignoranti!“

„Poznáte bingo?“

„Žartuješ? Bingo vymysleli na Gastagu 4. Odtiaľ sa rozšírilo ďalej. Je to jednoduchá hra, takže ju pochopili aj menej mysliace rasy. A keďže *narába so šťastím*, jej šíreniu pomáhali aj Kráľovskí. Oni vždy podporujú hry, čo závisia od šťastia.“

„Ale to znamená, že u nás museli byť už dávno. Ktovie, ako dlho chodia po Zemi a kradnú ľudí.“

„To nie je ich štýl. Unášajú len jedincov, ktorí môžu byť niečím dôležití. Vy na to nevyzeráte. Nie ste nijako výrazne inte-

ligentní, nemáte potrebnú techniku, ani zvláštne schopnosti. Pokiaľ nepočítam s tvojím doterajším šťastím voči Kráľovským, nie je na tebe nič extra.“

„Tak moment! Ak ma uniesli, tak niečo museli chcieť. Mali so mnou dáke plány, na voľačo ma potrebovali, nie?“ Urazil ma. A so mnou aj celé ľudstvo. Tak im sme tu na nič? Nepotrební, podpriemerní a nezaujímaví?

„Veď hej. Neurážaj sa, ja to tu nemám na povel. Možno prídem na to, čo vlastne chceli. Oni si k sebe cudzích príliš nepúšťajú. Mohli ťa vysať a nechať tak. Alebo zabiť, keď si sa prebudil, no neurobili to. Niečo zúfalo potrebovali, a tak dovolili, aby si ich premohol. *Obetovali svoje šťastie.*“

„Čo máš stále s tým šťastím? Už mi to lezie na nervy. Jedno-ducho som bol šikovnejší a rýchlejší ako oni.“

Umelák sa začal chechtať ako blázon. Keď ani po niekoľkých minútach nedokázal prestať, držiac sa za brucho, ako keby nejaké mal, a tiekli mu virtuálne slzy, mávol som naňho rukou. O čo tu teda ide?

„Ty obmedzenec! Ničomu nerozumieš,“ vysmial sa mi.

Vážne som začal premýšľať, že ho predám do šrotu. Tam sa môže chichotať, koľko chce, až kým ho neroztavia. Mizerák jeden!

„Tak mi to teda vysvetli, keď si taký múdry!“

„No, to budem musieť. Inak budeš vonku vyzeráť ako retard a, prepáč, takto hlboko klesnúť nemienim. Musel by som sa pred ostatnými kolegami hanbiť.“

„Počuj, máš aj nejaké meno? Nemôžem ti predsa stále hovoriť UI, keď je vás aj tak asi viac.“

„Hmm. Nemám. Ten vedec, čo ma ukradol, myslel len na to, kam jej ho má strčiť, a Kráľovskí ma ignorovali. Tí ignorujú každého, koho nepotrebujú a ostatným veľkodušne prikazujú.“

Takže si môžeš vybrať. Si prvý, kto si ma naozaj všíma,“ skonštatoval.

Smutné. Ešte mi ho, chudáka, začne byť ľúto. Záchvat empatie ma však čoskoro prešiel. Vraj vybrať! Figu borovú. Asi hodinu som mu predkladal všetky možné návrhy, no jemu sa nič z toho, čo som vymyslel, nepáčilo. Prieberčivý nafúkanec! Nakoniec sme sa dohodli, že ho môžem volať Brill. Viac sa mi pozdávalo Pako, bohužiaľ, to neprešlo. Škoda.

„OK, môžeme sa teda zoznámiť. Ja som Max, čo je skrátene Maxim,“ natiahol som k nemu ruku, no vzápätí som si uvedomil, aký je to nezmysel, a rýchlo ju stiahol späť.

„Teší ma, Brill. To je skratka od – Brilantný.“

Z ramena si zmietol neexistujúcu smietku a nemykol pri tom ani brvou. No, zbohom! Môj UI je horenos, namyslenec! Hlavne pokoj, potrebujem ho.

„Takže teraz, keď sme sa takto pekne dohodli, mohol by si mi prezradiť, čo to máš s tým šťastím? Naozaj ma to zaujíma.“

Zatváril sa spokojne. Dostal sa do centra mojej pozornosti a konečne sa mohol blysnúť svojím úžasným rozprávačským talentom alebo tým, čo si myslel, že má.

„Možno si to už všimli aj vaši ľudia. Myslím tam u vás, v tom zapadákovce, odkiaľ pochádzaš. Nieкто má viac šťastia a celý život sa mu darí, zatiaľ čo sused má stále smolu. Nech robí, čo robí, nikdy sa mu nič nepodarí. Jeden sa snaží celý život a má holý prd, zatiaľ čo druhému spadne z neba práve to, čo potrebuje. Len tak a zadarmo.“

„Chápem. To je to šťastie?“

„Iste. Lenže to nie je všetko. Šťastie nie je len taký fiktívny pojem. Je skutočné. Môžeš ho zmerať a jeho pohyb sa dá úmyselne ovplyvniť. Ľudia ho kradnú, priťahujú k sebe, vysávajú

dotykom, uzamknúajú do amuletov či obetúvajú, aby niečo dosiahli. Šťastie môžeš niekomu poslať, úmyselne rozmnožiť a používať ako hybnú silu. Narábanie so šťastím je veľké ume-
nie a ten, kto to dokáže podvedome a bez veľkej námahy, je – *Šťastlivec*. Títo ľudia sú ako magnet. Môžu šťastie prilákať, zväčšiť a udržať si ho, aby ho vzápätí využili. Kráľovskí vníma-
jú tok šťastia smerom k ľuďom. Vidia, kto si ho nazhromaždil, a dokážu ho stiahnuť k sebe. Práve preto sa im Šťastlivci rad-
šej pracú z cesty. Boja sa ich a snažia sa pred nimi všemožne
ochrániť. No takú ochranu, čo by zabránila Kráľovským vziať
si cudzie šťastie, zatiaľ nikto nevymyslel. “

„Mali by teda byť najspokojnejší v celej galaxii, nie?“

„Kráľovskí dokážu šťastie vysávať, ale nevedia ho k sebe pri-
tiahnuť ani množiť tak, ako ostatní. Priživujú sa. Keď kráčajú
davom ľudí, vysielajú do okolia tenké neviditeľné vlákna ener-
gie, pomocou ktorej vyciciavajú z každého, koho sa dotknú,
jeho šťastie. To si na krátky čas udržia, aby ho vzápätí uložili
do predmetov ako do batérie.“

„Ale, prečo im to ostatní dovoľia? Veď je to od nich hnus-
né,“ rozhorčil som sa.

„Prísť o trochu šťastia nie je nič hrozné. Každý deň si ho kú-
soček pritiahnete alebo namožíte. Nieкто viac, nieкто menej,
ale určite to nestojí za to dostať sa do roztržky s Kráľovskými.
Oveľa horšie je, keď narazia na Šťastlivca. Takého si zaberú pre
seba a nikoho k nemu nepustia, kým nevyčerpajú všetko, čo sa
dá. Sú v tom dobrí. To, že vidia tok šťastia, im dáva veľkú moc.
Možno tvoj únos dáko súvisí práve s jeho hľadaním.“

„Pche! Keby som dáke mal, tak tu nie som, nie? Bol by zo
mňa milionár, váľajúci sa vo svojich miliónoch niekde na Ba-
hamách.“

„Tak to nie je. Šťastie nie sú peniaze, ani nič hmotné. Byť bohatý neznamená byť aj šťastný. Je to veľmi jemná kauzalita,“ mudroval.

„Čo?“ priznávam, ničomu som nerozumel. Pre mňa to bolo jednoduché. Šťastie = bohatstvo, zdravie, úspech, rodina. Bodka. Asi som vystrúhal dosť nasprostastý výraz, lebo Brill sa tváril ohromne spokojne.

„Šťastie svojho majiteľa chráni, dokonca aj pred ním samotným. Väčšina Šťastlivcov si ani neuvedomuje, že ho má, kým ho na to neupozorní niekto iný. V tvojom prípade to budem asi ja! Tak si ťa pekne rozoberme: Stalo sa ti niekedy v živote niečo zlé? Myslím niečo naozaj zlé, nenapraviteľné?“

„Ehmm?“

Nespokojne zafunel. Má sa vyjadrovať presnejšie.

Prevrátil očami a vzdychol: „Ocitol si sa v nebezpečenstve?“

„Nie,“ vyhrklo zo mňa. „Alebo áno? Neviem,“ zneistil ma. Vrhol na mňa taký zničujúci pohľad, že som bol ochotný niečo si kvôli nemu aj vymyslieť.

„No vidíš! Ani si si to neuvedomil. Každý sa niekedy ocitol v nebezpečenstve, v ohrození života alebo zdravia! Ale ty si z toho vždy vyviazol bez zranenia.“

„No a? To veľa ľudí. Ozaj, zlomil som si ruku! Keď som ako desaťročný vypadol z tretieho poschodia. Tak vidíš! Nemal som z neho vôbec spadnúť. Mal som smolu.“

„Nezmysel! Väčšina by sa zabila alebo sa na celý život dokaličila, ale ty si vyviazol len s upozornením. Pozri sa. Šťastie musí chrániť nielen teba, ale aj seba. Inak by si začal nekontrolovane riskovať a skúšať fakt nechutné kúsky. Napríklad, skákať bez padáka alebo vykrádať banky, potápať sa bez kyslíka a tak podobne. Veril by si, že sa ti nemôže nič stať. Lenže, čo

si myslíš, ako dlho by si to nikto nevšimol? Len čo by si ľudia uvedomili, že máš obrovské šťastie a dokážeš s ním narábať, mal by si problém. Každý by od teba niečo chcel. Nedali by ti pokoj. Stačilo by, keby vedľa teba len stáli, dotýkali sa teba či predmetov, s ktorými si prišiel do dlhšieho kontaktu. *Omrvin-ky šťastia* by presmerovali na seba. Vyciavali by ťa kúsok po kúsku. Tebe by to síce neublížilo, lebo by si si pritiahol ďalšie šťastie ako hromozvod. Ale to vieš, všetci tí príživníci okolo by neboli práve milí ani dobrosrdeční. Dlhodobé, či ak chceš, celoživotné šťastie, má rado nenápadnosť a pokoj.“

„Ale prečo nie som aspoň bohatý? Mohol som sa narodiť v zámožnej rodine.“

„Mal si šťastné detstvo?“

„Áno..., vlastne, hej!“

„Tak čo chceš? Milujúci rodičia? Súrodenci?“

„No, len tí rodičia.“

„No, prosím! Milovaný jedináčik a ešte sa sťažuje,“ vyprskol pohoršene.

„Ale...“

„Peniaze nemáš, lebo by si s nimi nebol šťastný. Znudený darmožráč, sebecký, necitlivý, arogantný, namyslený...“

„Dobre, dobre. Pochopil som. *Šťastie sa maskuje*, aby nikto nezistil, že si sadlo na hlupáka, čo by tak oň mohol prísť.“

„Hurá! To je ono! Môžeme oslavovať!“ rozhodil rukami a roztancoval sa. Teda, ten musel byť kdesi dlho sám.

„Ale prečo ma uniesli? Mal som sa oženiť. Nechcelo moje šťastie práve toto? Prečo by chcelo, aby ma uniesli, mučili a pohodili vo vesmíre úplne samého a bez pomoci?“

„No, dovoľ,“ urazene odffíkol, „manželstvo? Asi to mal byť debakel a šťastie ťa pred ním ochránilo. Čaká na teba voľačo iné, lepšie. Pozri. Úplne sám si zabil štyroch Kráľovských. To je čosi

neuveriteľné! Ich nikto nezabíja. Majú strážcov, čo ich chránia, a more, more šťastia. Kto by sa odvážil zabiť čo i len jedného? Nemal by šancu. Ale ty? Nešmykol si sa a nenapichol na niečo ostré a trčiace, nenarazil si hlavou na tvrdý roh stola, nespadlo ti nič na hlavu. Mohol si umrieť rôznymi spôsobmi tak, ako sa to občas stáva v ich okolí. Šťastie ich chráni, hoci je nakradnuté.“

„Takže sa dostanem domov? Mám šancu, keď som Šťastlivec, nie?“

„Neviem. Ak sa máš dostať domov, tak sa tam dostaneš. Je to príliš zložitá. V podstate pochopíš, že si mal šťastie, až keď budeš jedného dňa umierať a spätne rekapitulovať svoj život. Pesimista to nepochopí ani vtedy.“

„Ale ako ho mám využívať, keď sa maskuje a nemôžem ani zbohatnúť či riskovať?“

„To som netvrdil. Keď budeš potrebovať riskovať, tak riskuj. Keď budeš v koncoch a všetko bude závisieť od peňazí, jedno-ducho ich získaš. Nájdeš, dostaneš, vyhraš ich alebo ti spadnú z neba! A to preto, že ich naozaj potrebuješ.“

„A ako ním manipulovať?“

„V duchu si predstavíš, čo chceš dosiahnuť, a neustále na to myslíš. Výsledok sa dostaví sám. Možno nie tak, ako si si to naplánoval, ale príde. Len tomu musíš veriť a chcieť to. Občas si môžeš myslieť, že máš aj smolu. Ako s tým únosom. No v skutočnosti, všetko ide ďalej a sled udalostí ťa privedie k úspešnému koncu.“

„Desivé, strašné, domotané! Mám z toho len bolesti hlavy.“

„Tušil som, že to nepôjde tak ľahko. Váš druh verí na šťastie, ale nevníma ho ako fakt. Ako existujúcu skutočnosť.“

„Možno sa to po čase naučím vidieť ako ty, ale teraz... Len ma to mátie. Prepáč, ale nedokážem svoj únos mimozemšťanmi vnímať ako šťastnú udalosť.“

„Žiješ, zdokonalili ťa, máš vlastnú vesmírnu loď a dokonca aj Mňa! Včera si len žil. Nemyslíš, že je to krok vpred? Z obyčajného človeka sa stal vesmírny cestovateľ, dobrodruh a ktovie, čo ešte,“ nadšene sa rozplýval Brill.

„Paráda! Ty teda vieš človeka povzbudiť.“

„Nikomu to nehovor, no mal som slúžiť žene s nízkym sebavedomím. Osvojil som si pár osožných frázy,“ vysvetlil mi so spokojným úškrnom na tvári.

5.

Brill ma začal oboznamovať s loďou, miestnymi zvykmi a pomermi. K najbližšej obývanej planéte to bolo len pár dní, takže času na výučbu bolo málo. Vďaka mutagélu som rozumel všeobecnému jazyku a dokázal v ňom komunikovať.

Našťastie, žije tu veľa rás a nie všetky sú také početné, aby sa dostali všade. Niektoré dokonca neopúšťajú svoju pôvodnú planétu. Prijímajú návštevníkov, prístahovalcov aj obchodníkov, no samy necestujú. To znamená, že nikomu nebudem extra podozrivý. Jednoducho sa môžem vydávať za niekoho z okrajovej rasy.

Brill mi ukázal a opísal tie, ktoré sa vyskytujú najčastejšie. Vysvetlil mi ich postavenie v spoločenstve a schopnosti, pre ktoré si ich ostatní vážia alebo sa im vyhýbajú.

„Ako je možné, že všetky druhy majú dosť podobný humanoidný základ? Jasné, že sú medzi nimi rozdiely, ale očakával by som, že budú oveľa väčšie,“ spýtal som sa ho.

„To vďaka Rozsievateľom života. Je to najstaršia existujúca rasa, no nikto ich nikdy nevidel. Migrujú vesmírom a rozširujú život. Základ alebo, ak chceš, jadro života zasadia na pla-

néte a nechajú ho vyklíčiť. Keď je isté, že sa život prispôsobí a vyvinie, odídu ďalej. To znamená, že v tomto, nám známom, vesmíre má každý život tú istú podstatu a princípy. Dostali ste ho od nich, od Rozsieváčov. Ste, takpovediac, príbuzní.“

Usmial sa od ucha k uchu, keď mi na obrazovke predviedol jedného, obzvlášť nechutného, jedinca, ktorému sa všetci vyhýbajú pre jeho neprijemný zápach. Prdí, keď je nervózny, čo je takmer vždy, lebo sa bojí, že prdne, čo spôsobí, že si prdne naozaj. Títo fakt *veľa šťastia nepobrali*.

„Nie si vzdelanec, ale to nevadí. Aj tak budem pristávať radšej tam, kde sa schádzajú prostejšie rasy, respektíve, jednoduchší jedinci. Tam nebude tvoja nevedomosť a neznalosť pomerov tak vytrčať a neskôr, keď sa trochu oľúkáš... Veď uvidíme.“

6.

Našou prvou zastávkou bol Medar 3. To číslo za každou planétou znamená počet jej prirodzených mesiacov. Zem má teda jednotku, ale takých je vraj väčšina.

Poučil ma, čo mám robiť, ako sa rozprávať a sotil ma do vody. Teda, nie naozaj, len tak obrazne. Vyšiel som do neznámeho sveta. Bez skafandra a zbrane, úplne sám, na neznámej nepriateľskej planéte, plnej oblúd a príšer. No dobre, až také zlé to nebolo.

Medar 3 bola priateľská, zábavná planéta, určená na oddych a radovánky. Sem sa chodili baviť mladomanželia, dôchodcovia, partie spolupracovníkov aj oslávenci. Jednoducho – Florida! A ja nemám ani fuka. Kde si, moje *šťastíčko*?

Prechádzal som sa po peknej, upravenej nočnej ulici, z ktorej na mňa každú chvíľku vybafla dáka reklama alebo čerstvá

správa z tejto či inej planéty. Vstrebával som dojmy a naberal odvahu vstúpiť do dákeho baru. Snažil som sa obrniť a necivieť na všetkých dookola. Nie som zvyknutý na mimoňov a tu nimi boli úplne všetci.

Nakoniec sa to už nedalo odkladať. Ak chcem voľačo zistiť, musím vstúpiť dnu. Nemôžem sa tu prechádzať do nekonečna. Spať chcem už na svojej lodi, v bezpečí.

„Šťastie všetkým,“ pozdravil som pri vstupe.

Tento univerzálny pozdrav a pár iných som si dlho trénoval. Povedať na nočnej planéte – dobré ráno by určite vyvolalo pozornosť. Väčšina štandardných pozdravov nejakým spôsobom súvisela so šťastím.

Nikto si môj príchod ani nevšimol. Usadil som sa pri bare, ako inak, a objednal som si vodu: „Jednu čistú. Bez ľadu.“

Našťastie, Kráľovskí, ktorých som zlikvidoval, nemali len kreditky. Pár ozajstných poctivých bankoviek som objavil, a to sa podržte, pod matracom! Keď som ich tam zbadal, úhľadne naskladané, ako sa k sebe dôverne túlia, takmer som zabudol, že letím neznámym vesmírom. V tej chvíli mi prišlo toho chudáka, čo si schoval pred manželkou či milenkou železnú rezervu, ľúto.

Najradšej by som do seba hodil zopár panákov, ale na to som nemal a navyše by sa mi mohol až príliš rozviazať jazyk.

Bar bol, no, ako bar. Typický, s pultom, stolíkmi, stoličkami a, hlavne, s množstvom hostí. Hudba hrala, hostia sa bavili, popíjali, smiali sa.

„Zďaleka?“ opýtal sa barman neutrálne.

„Tak nejak. Videl si niekedy človeka, ako som ja? Bol tu niekto taký?“ (Logická otázka, nie?)

Pozornejšie sa mi prizrel a pokýval hlavou. „Možno. Čím viac rás poznám, tým viac mi ľudia pripadajú podobnejší. Roz-

diely sa strácajú, prestávajú byť podstatné. Poznám len zákazníkov a tých vonku. Ty si zákazník.“

Barmani celého vesmíru, spojte sa! Naučenými pohybmi leštil pohár, kým ho neprivolal ďalší hosť.

„Nechceš si zahrať? Potrebujeme jedného hráča. Možno budeš mať šťastie,“ ozval sa sused, po mojej pravej strane. Brill ma upozornil, že v takýchto podnikoch narazím nielen na hráčov, ale hlavne na podvodníkov, čo oberajú neskúsené naivky, ako som ja.

To nič. O pár drobných prísť môžem, keď sa pritom s niekým zaujímavým zoznámim.

„Nemám veľa peňazí. Dlhy nerobím. Nemal by som ich čím zaplatiť.“

„To nevádi. Hráme skôr pre zábavu. Sem pracháči nechodia.“

Asim, tak sa volal môj sused pri pulte, bol domorodec. Narodil sa tu, prežil tu celý svoj život a napriek bohatstvu okolo a prílivu turistov ostával rovnako chudobný, ako keď sa narodil. *Šťastie sa mu vyhýbalo.*

Hrali sme kocky. Takmer rovnaké, aké sme poznali na Zemi. Tieto nemali bodky, ale čísla. U nás ich asi zaviedli v dobe, keď bola drvivá väčšina obyvateľstva nevzdelaná a číslice poznalo len pár vyvolených. Bodky spočíta aj hlupák.

Zrejme som mal najviac šťastia z prítomných hráčov, lebo sa mi darilo. Neprijemné! Alebo príjemné? Snažil som sa zo všetkých spoluhráčov vymámiť dáke informácie o Zemi, našincoch a vyhýbal som sa všetkému, čo by, hoci vzdialene, zaváňalo Kráľovskými. Nikto ma nesmie s nimi nijako spájať. Ani náznakom.

Nikto z nich však nemal o mojej rase potuchy. Boli fajn a trochu ma aj mrzelo, že som ich ošklbal o všetku hotovosť,

ale potrebujem ju viac ako oni. Nakoniec som im všetkým aspoň kúpil pitie. Keď som bol už na odchode, do baru vtrhlo policajné prepadové komando. Smola. Alebo nie? Som z toho jelaň.

7.

Vtrhli dnu, po zuby ozbrojení, v čiernych maskáčových kombinézach a s tým pohľadom, ktorý dával každému jasne najavo, kto je tu pánom. Oni! Bez mihnutia oka sa rozmiestnili po celom bare, zaujali strategické pozície a popri tom stihli ziapať: „Polícia! Okamžite k stene! Kto má zbraň, nech zdvihne všetky ruky hore! Pohyb, pohyb, nemáme na vás celý deň!“

Do čerta! To je čo? O tomto mi Brill nehovoril nič. Nosia sa tu občianky?

Bez slova som poslúchol a robil som presne to, čo aj ostatní. Oprel som sa chrbtom o najbližšiu stenu. Keďže nemám zbraň, ruky som nechal dolu. Ostatní ich zdvihli hore. No teda! Kde som sa to ocitol? Alebo je tu normálne chodiť do baru ozbrojený, a tak ma odhalia ako podozrivý živel?

Policajti začali všetkých skenovať a vyťahovať im ten arzenál z rôznych častí odevu a iných úkrytov. Uprostred baru sa postupne tvorila celkom pekná kôpka. Od strelných, cez bodné, kadejaké nože, až po granát. Jeden mal sprej, ktorý okamžite zhabali spolu s majiteľom. Asi to bola nedovolená látka. Završenie niekoho spútali a odviedli, koplí či pretiahli obuškom po chrbte. Neboli veľmi vyberaví. Nikto ani necekol. Keď skončili, ich veliteľ ma preskenoval asi trikrát a ostal predom mnou stáť. Premieriaval si ma pohľadom od hlavy po päty. Žeby sa mu niečo nepáčilo?

„Nemáš zbraň. Prečo si sem liezol? Mohli ťa tu bez milosti zabiť.“

„Nemám nič, čo by stálo za zabitie a peniaze som plánoval prepíť. Náhodou, boli ku mne celkom milí.“ (Oveľa viac, ako vy, policajní sadisti!)

„Si odvážny alebo hlúpy. Tipujem skôr to druhé.“

Všetci sa, ako na povel, rozosmiali.

„Turista, však?“

Pokrčil som plecami. Čo mu mám na to odpovedať? Hlavne, nech už vypadnú. Potom môžem zmiznúť aj ja. Už-už som si myslel, že zavelí na odchod, veď úlovok mal riadny, no odrazu ho čosi osvietilo.

„Analyzér kompatibility!“ skríkol.

Z toho výrazu som takmer odpadol. Čo, dočerta, je analyzér...?

Snáď sto rúk mu okamžite podávalo akýsi prístroj, ktorý na mňa namieril. Tak a teraz ma zabije. Jednou rukou ma pricapil o stenu a druhou mi priložil ústie zbrane na krk. Štíplo to a analyzér zavrčal. O päť sekúnd hlasito pípól. Vydesene som sa pozeral a nechápal, o čo tu ide.

Vtom mi napadlo, že by som snáď mohol zdrhnúť. Dvere boli otvorené, lebo poniektorí policajti už odchádzali, a tak som sa vyšmykol a vrhol sa von, na slobodu. Dáko bude.

Lenže nebolo. Ktosi ma cestou podkopol a ja som zaryl nosom rovno do zeme. Vyrázilo mi dych. Na rukách som pocítil čiesi silné prsty. Nemohol som sa ani hnúť. Darmo som sa vzpieral, mal som po chlebe.

„Ty nikam nejdeš! Na túto chvíľu čakala Galis takmer celý svoj život. Ak jej nedáš, čo chce, vyhrabem ťa aj z čiernej die-ry a vlastnými rukami ťa k tomu prinútim!“ panovačne ma

rukou, v čiernej okovanej rukavici, potľapkal po pleci. Toto „láskyplné“ gesto mi opäť drasticky sťažilo dýchanie.

„Nič som neurobil. Čo chcete?“ kašlúc som zo seba vytlačil pár skomolených slov. Galis? Nič mi to nehovorí.

Prudko ma postavil na nohy a okolo pása mi previazal reťaz s vôdzkou, ktorú si pripevnil o zápästie. Tak teraz už naozaj nikam neujdem.

Ostatní sa nadšene prizerali. Obstali ma, ako keby som mohol ešte uletieť či rozplynúť sa vo vzduchu.

„Ideme! Nastúp do auta, bude to dobré. Nič hrozné sa ti nestane. Za Galis by sme dali aj život. Budeš k nej slušný, jasné?“ hrozivo na mňa žmurkol. Mal ma v hrsti. Dobre vedel, že nič nemôžem, no aj tak sa mi vyhráždal. Asi ho to bavilo.

Doviedol ma k autu, v ktorom už sedeli ostatní zatknutí, a usadil vedľa seba. Nemohol som sa uväznených ani opýtať na to, čo odo mňa tí policajti chcú a čo mám urobiť, aby ma pustili.

Pripol mi bezpečnostný pás a vyskúšal, či som sa náhodou, za tých pár sekúnd, nevyslobodil z pút. Ešte ma priateľsky šuchtol a vyrazili sme.

„Závidím ti,“ pošepol mi policajt sediaci po mojej ľavej strane. Skepticky som sa naňho pozrel, veď čo už mne tak môže závidieť. Putá? Rád mu ich prenechám.

„Som ochotný si to s tebou vymeniť, ak chceš,“ navrhol som.

„Sal, prestaň trepať a radšej dávaj pozor! Nikto nie je zvedavý na tie tvoje drísty! Ak zmizne, Galis ňa zabije a ja prídem na rad hneď po nej.“

Ufff! Tá Galis bude asi niekto dôležitý, keď jej veliteľ prenechá prvú ranu.

Cestou do centrály sme sa zastavili len raz. Všetkých väzňov preložili do iného auta a my sme pokračovali v ceste.

„Čo s nimi bude?“ spýtal som sa veliteľa.

„Myslíš s tými zločincami?“

Ach! Tak to boli zločinci. „Čo urobili?“

„Nedovolené držanie zbrane, lúpež, prepadnutie. Jeden je hľadaný na troch planétach pre podvod. Naozaj si sa dostal do nesprávneho baru. Ale keby si tam nebol a keby mi nenapadlo, že taký ako ty tu nemôže byť len tak. *Mali sme s tebou šťastie. Ozajstné a nefalšované šťastie.*“

„Neviem, či by som to takto nazval ja.“

Zasmial sa. „Asi o nás nič nevieš. Nechám na Galis, či ti to bude chcieť vysvetliť alebo nie. Zajtra odtiaľto môžeš odísť, kam len budeš chcieť. Ale dnes patríš iba jej. Nezabudni! Celý čas budeme niekde nablízku. Keby niečo, neostane z teba ani mastný flak.“

Povzdychol som si. Do akej šlamastiky ma to Brill dostal? Keď sa ma chcel zbaviť, stačilo otvoriť dvere. Nemusel to takto komplikovať. Zúfalo som sa zapozeral von. Policajt si čosi zamrmľal pod nos.

Keď ma vyviedli von, všetci sme sa, ako jedna rodina, po-brali výťahom na dvadsiate prvé poschodie. Tu býva tá Galis? Alebo je to ich základňa? Vyzeralo to tak trochu ako byt, bo-jisko a strelnica zároveň. Chodbami, s výraznými škrabancami po zásekoch mečom či zásahoch strelami, sme sa dostali k ťaž-kým oceľovým dverám. Veliteľ zásahovej jednotky si vyzliekol pravú rukavicu a opatrne stisol malé žlté tlačidlo.

„Gal, to som ja, otvor! Viediem ti prekvapenie,“ ohlásil do mikrofónu.

„Vypadni! Dnes mám voľno!“ z toho hlasu bolo cítiť, že na prekvapenia zvysoka kašle.

„Našiel som ho. Naozaj, neklamem ti. Máme zhodu. Tak otvor už tie poondiate dvere a presvedč sa sama!“

To už zabralo. Vošiel iba veliteľ a, samozrejme, ja. Ťahal ma za sebou na retiazke. Hav, hav! Ostatní ostali strážiť vonku.

„Galis. Dovoľ, aby som ti predstavil... ako sa vlastne voláš?“ chytil ma za plece a hoci mierne, no predsa dosť rázne, stisol.

„Maxim.“

„Maxima! Je s tebou úplne zhodný, takže tvojmu počatiu už nič nebráni.“

Zabehlo mi. Vydesene som začal lapať po dychu, prudko sa mi znížil tlak. V hlave mi zahučalo a omdlel som.

8.

Niežeby bola škaredá, stará či inak odporná, práve naopak. Pravdupovediac, bola krásna a sexi. V koženej kombinéze a vysokých čižmách, taký ten typ amazonky. Však to poznáte. Vydesilo ma to počatie. Moja Aňka na mňa išla pomaly, jemne, v náznakoch a aj tak nám trvalo dva roky, kým sme sa prepracovali k svadbe. Kdeže ešte bolo počatie? V nedohľadne. A tu hneď, hupky-dupky, rovno... hovno! Žiadne počatie! Nedám!

Zdesene som sa prebudil. Čo keď už mám po Tom? Sú to mimozemšťania. Análne sondy, iné sondy, počatie! Pomoc!

Ležal som na posteli, ako inak a, našťastie, oblečený.

„Netušila som, že človeka je možné uviesť do bezvedomia aj takto, jediným slovom,“ prehovorila na mňa tá bytosť. Rýchlo som vyskočil z postele. To miesto – lôžko – by v nej mohlo vyvolať neželané asociácie.

„Ehmmm, ja... aby si vedela... nerozumiem tomu. Oni ma sem dovliekli... vôbec ťa nepoznám a hneď... TO!“ habkal som ako idiot. Ako sa z toho vykrútiť? Ako jej decentne naznačiť, že nemám záujem sa momentálne rozmnožovať?

„Iste. Je to náhle a nečakané. Aj mňa zaskočilo, že ťa našli. Už som nedúfala, nečakala. Vieš...“

Pomaly sa ku mne približovala. Nie amazonka, kobra kráľovská!

„Práca pri polícii je náročná a zvlášť v špeciálnej jednotke. Dostávame sa do kontaktu s výbušninami, chemickými látkami, svinstvom, aké si ani nevieš predstaviť. Občas sa stane, že je to až príliš nebezpečné. Raz sme zatkli chlapíka, ani neviem, ako sa volal. Zanechal mi na seba pamiatku. Skoro ma utopil v mutagéle. Vieš, čo je to?“ opýtala sa.

„Hej. To poznám,“ takmer som dodal, že aj mňa v ňom topili, no radšej som o tom pomlčal. Netreba prezrádzať viac, než je nutné. Hlavne nie policajtke.

„No a to ma zmenilo. Až tak, že nie som schopná otehotnieť s vlastným druhom. Podobné veci sa stávajú aj mužom, preto chlapci zohnali ten analyzátor. Pri každej razii, na každom rohu hľadali niekoho, kto mi poskytne, čo potrebujem. Zvyčajne to trvá len niekoľko rokov, kým sa nájde vhodný darca. Ale v mojom prípade... nemala som šťastie.“

„To akože... budeme tu te-teraz...“ zakoktal som sa. Veď ju vôbec nepoznám! Mimoňka! Žiadne testy, nič? Jednoducho ideme na vec?

„Dnes, zajtra, o týždeň, kedy len chceš. Ale skôr, než to urobíš, sa odtiaľto asi nedostaneš. Myslím si, že to sa ti snažili celou cestou sem naznačiť. Sú takí starostliví.“

Isto. Hotoví plyšáci.

Prišla až celkom ku mne. Jednou rukou ma chytila za opasok a pritiahla k sebe. Naše telá sa spojili. Podala mi pohár s jemne alkoholickým nápojom. Ona mala taký istý. Asi prípitok na zoznámenie.

Kurňa! Čo mám robiť? Prehnúť cez koleno a pretiahnuť? Alebo len to druhé? Budem mať potom naozaj pokoj? Pustia ma a nič? Alimenty nechce? A čo ak neotehotnie? To ma budú naháňať po vesmíre, keď dostane svoje plodné dni?

„Ale...“ pobožkala ma, celkom normálne, ako žena, „netráp sa. Nechaj to na mňa a všetko bude v poriadku.“

Vzala mi prázdny pohár, odložila ho nabok, pohladila po tvári. Celkom milá, na policajtku.

Tak som sa teda odovzdal do rúk amazonky. Netušil som, čo iné by som mal urobiť, a toto sa mi zdalo oveľa jednoduchšie, než ju ovaliť čímsi po hlave a pustiť sa do boja s celou policajnou jednotkou, čakajúcou vonku.

Milovali sme sa niekoľkokrát, celú noc. Čudoval som sa, koľko som toho zvládol, kým mi neprezradila, že ten nápoj bol na povzbudenie. A ja, že som taký nadržaný sám od seba.

„Hlupáčik, stačila by mi aj tá prvá dávka, ale chcela som ťa potešiť. Nezdalo sa, že by ti milovanie so mnou robilo problém. Teda, ak nerátam ten začiatok.“

„No, bolo to dosť narýchlo a navyše, tí tvoji zabijaci ma vydesili na smrť.“

Som na úteku po štvornásobnej vražde a polícia, dýchajúca mi na krk... Fakt vzrušujúce!

„Si taký,“ prstom mi krúžila po tele a opäť ma vzrušovala, „na zjedenie. Tvoje telo je ako stvorené na hranie.“

„Tak tomu hovoríš? Hranie? Hmmm!“ prevrátil som sa na ňu a povedal si, že teraz sa pohrám ja. Hrali sme sa ďalej. Bola nádherná, vzrušujúca a žiadostivá po všetkom, čo jej moje telo mohlo dať. A dalo jej toho teda dosť.

Pár dní po mojom pobyte v mutagéle som si všimol, že sa moje telo trochu zmenilo. Zmužnelo. Až na tie chlpy, ktoré nedorástli, vyzeralo veľmi sľubne. Svaly sa mi zvýraznili, podkož-

ný tuk, ktorého som aj tak nemal príliš, zmizol takmer úplne. Celkovo som sa cítil byť vo veľmi dobrej forme. Behal som po lodi a skúšal rôzne cviky, aby som si na nové telo trochu zvykol, naučil sa ho ovládať aby som nezlenivel. Teraz sa mi to hodilo.

„Ako si môžeš byť istá, že so mnou ostaneš tehotná? Čo ak sa to nepodarí?“

Rozosmiala sa. „Ale ja už som tehotná. Cítim to. Bude to dievčatko. Maxim je aj ženské meno?“

„Nie. Ale Mirabel áno. Ak budeš chcieť.“

Páčilo sa jej.

Nakoniec sme si to rozdali ešte raz. Ktohovie, kedy budem mať príležitosť milovať sa s niekým, s kým sa to dá. Vesmír je plný života a všetci sme akože v istom zmysle príbuzní, no keď som si predstavil niektoré rasy, tak... eéé!. Galisin druh mi vyhovoval. Úplne a fantasticky.

Spolu so svojimi „chlapcami“ ma odprevadila až k lodi. Bolo hlúpe nenastúpiť a neodletieť, keď som jej tvrdil, že už musím ísť. Ale mal som tým na mysli pokračovať v hľadaní správ o Zemi a nie, že chcem do vesmíru.

„Si zlatíčko, ďakujem ti. *Veľa štastia*. A keď niekedy poletíš okolo, zastav sa. Ukážem ti malú,“ capla ma po zadku. Žeby som sa ešte zdržal? Pozrel som na partičku, čo stála za ňou. Nie, nie! Títo chlapci ju fakt žerú. Niektorí na mňa zazerali dosť škaredo. Radšej vypadnem.

„No, chlapce, tentoraz si vyviazol dosť lacno. Nabudúce si daj väčší pozor, kam sa pôjdeš napiť. Tu máš! Darček od našej jednotky,“ strčil mi veliteľ čosi do ruky.

„Vďaka za všetko. Dávajte mi na potomka pozor!“

Nesmiali sa. Vari som im práve nepoďakoval za erotickú pomôcku?!

9.

„Ty si spal s policajtkou?!“ boli prvé slová, ktoré na mňa Brill zareval, keď som mu všetko vyrozprával. „Tak ja ťa vyšlem na záchrannú misiu, a ty si ideš užívať? To čo si za druh?“

„Si nahluchlý? Nedali mi inú možnosť. Ja som sa snažil ujsť, odolať, ale čo som mal robiť?“ bránil som svoju česť. Nemôže predsa celú vinu hodiť iba na mňa.

Znechutene si ma premeriaval.

„Čo!?“ neudržal som sa.

„Ty budeš teda prípad! Začínam sa obávať o svoju povesť.“

„Žiadnu nemáš.“

„Ale už som si ju naplánoval. S tvojím šťastím mi to musí vyjsť. Stanem sa slávnym! Tým najznámejším UI vo vesmíre a moje kópie sa rozletia do celého sveta!“

„Brzdi, brzdi!“

„No, čo! Nielen ty sa túžiš rozmnožovať. Aj my máme svoje sny.“

„Tie ti neberiem, len si ich nechaj, prosím ťa, pre seba. Behá mi z nich mráz po chrbte.“

„Mne behá mráz po všetkých mojich obvodoch z teba! Pán sa chcel uvoľniť, no prosím, nech sa páči. Ale prečo s policajtkou? S PO-LI-CAJT-KOU!!! Čo si myslíš, kto Kráľovským prezradí, ako vyzeráš, keď sa v správach objaví pátranie po tejto lodi, há? Tak ja ti to poviem. Tvoja policajtko!“

„Práve preto bude lepšie, ak namiesto tohto nezmyselného krákania, zapneš motory. Padáme odtiaľ a určite nie na najbližšiu planétu,“ zavelil som na odchod.

10.

Kým sme si to prihasili na Miror 1, takmer som z neho dostal ponorkovú chorobu. Zhodli sme sa na tom, že potrebujem ľudskú spoločnosť.

Ak čoskoro nenájdem Zem, budem sa musieť nejako živiť. Potrebujem jedlo, palivo, údržbu a ktovie, čo všetko ešte. No a na to si musím dáko zarobiť.

Najjednoduchšie by bolo prevážať náklad alebo cestujúcich. Tí by uhradili aspoň cestovné náklady. No bolo tu riziko môjho prezradenia.

„Ako premýšľam, tak premýšľam, keď si odmyslím mutagél, tak okrem mňa nemáš nič cenné. Vedomosti ti zisk neprinesú a bez vzdelania s dákou poriadnou prácou ani nepočítaj. Čo si vlastne robil na Zemi?“

„Vodiča. Prevážal som tovar a neskôr aj ľudí. Jazdil som na taxíku. Pohoda!“

„Noó, tak to by si snáď zvládol. Lepšie to bude s tovarom. Kúpiš, prevezieš, predáš. Jednoduché ako *výkrik od šťastia*, len nenaletieť podvodníkom. V tvojom prípade by som ti ale odporúčal nájsť si garde.“

„Čo?“

„Predsa guarda. Niekoho znalého pomerov, zbraní a spôsobov, ako ti ochrániť ten tvoj neposedný zadok Najlepšie by bolo, keby ti bol niečím zaviazaný, lebo na jeho väčšie finančné ohodnotenie nemáš. S ochrancom za chrptom budeš pôsobiť vierohodnejšie, nebezpečnejšie a okrádači si dajú pohov,“ počuval ma môj UI.

„Znie to logicky. Lenže, kde také garde zoženiem? Myslíš, že by pre mňa robil aj za podiel zo zisku?“

„Akého zisku?“ opýtal sa ponuro Brill.

„No toho, čo budem mať.“

„Ty plánuješ zisk pre dvoch?“ založil si ruky a cez prižmúrené oči sa na mňa pochybovačne zahľadel.

Skeptik! Jeho nedôvera v moje schopnosti mi začínala liezť na nervy. Mohol by aspoň predstierať trochu rešpektu a poslušnosti, veď je to program. Ale do očí som mu to nepovedal. Ešte tu nemám také pevné postavenie, aby som si na neho mohol vyskakovať. No, veď ja mu ukážem! Musím... nie! Chcem a zoženiem si spoločníka. *Naprogramujem si to šťastie*, nech už to znamená čokoľvek.

„Budem rád, keď si zarobiš aspoň na palivo a niečo pod zub. Vodu si radšej naberieme tajne. Až sa to hanbím priznať, sme na mizine. Žobrať nebudem, to si vyhoď z hlavy!“

Skúsil som si ho predstaviť, ako žobre pred strojovňou o pár litrov oleja. Hneď mi bolo ľahšie: „Nie je načas, *vyskúšať moje šťastie*? Čo tak hrať? Voľačo jednoduché, no výnosné. A potom to rozmnožíme kúpou tovaru, nie? To by mohlo vyjsť,“ vyšiel som von s nápadom, ktorý mi už dlhšie vrtal v hlave.

„Mohlo, mohlo. Na hracie planéty a satelity majú Kráľovskí obmedzený prístup. Kto by hral, keby vedel, že práve ich vinou prišiel o šťastie? Kedysi to tam chodievali kontrolovať často, no po protestoch majiteľov kasín a hráčov prestali. Tie najväčšie herne im aj tak stále patria.“

„No toto? Prečo?“

„Čo ja viem?“ rozhodil UI bezradne rukami, „možno tajne oblizujú po nociach žetóny a kocky. Občas mám pocit, že kvôli troche šťastia sú schopní všetkého.“

Po zvážení mojich hráčskych šancí ma Brill nasmeroval na Miror 1. Cestou mi vysvetlil a predviedol rôzne druhy hazardných hier. Skúšali sme, ktorá by mi vyhovovala najviac. Bol som usilovný študent. Jasně, hrali sme a hrali dňom i nocou

a takmer sme cestou zablúdili, lebo môj umelý inteligent zabudol zmeniť smer!

To, že pán Brillantný je gambler, mi došlo, až keď ma obral aj o posledné gate a nútil ma chodiť po lodi nahého. Taký nezmysel! Veď to bolo len „akože“. Naozajstná skúška ma čakala až v herni.

11.

„Takže. Veľa sme spolu trénovali, všetko sme cvičili, som na teba hrdý. Dokážeš to! Ak to nepohnojíš dákou jednoaktovkou v sexšope. Mysli na to, že som tu aj ja. Si za mňa zodpovedný!“ namieril na mňa Brill ukazovák.

„Prestaň ma emocionálne vydierať. Urobím, čo je v mojich silách.“

„Najradšej by som si to s tebou vymenil, ale, bohužiaľ, som pripútaný k tejto lodi a nemôžem nikam. Zbláznim sa tu od zvedavosti!“

Brill si kriticky prezrel môj vzhľad a prikývol. Dnes bol z neho vysoký blondín v prúžkovanom plášti, s rovnako prúžkovanou divnou čiapkou na hlave a topánkach. Celý ladil, až mi z toho prechádzal zrak. Potom si nasadil tmavé okuliare a vážny výraz. Natiahol ku mne ruku, ako keby ma chcel poklepať po pleci.

„Vyzeráš dobre. Presne ako mierne zámožní obchodníci, ktorí sú najčastejšími zákazníkmi tejto malej planétky. Pamätaj, vyhrať a zmiznúť! Tovar nakúpime inde, tu je všetko predražené. Nieže sa zdržíš v ktorejkoľvek posteli a policajtom sa radšej vyhni!“

„Hej, hej. Nežiarli už toľko, nie si môj typ,“ odbil som ho. Odffkol si.

Fakt som vyzeral super. Nadšene som sa prezeral v zrkadle a ohodnotil som sa na desať z desiatich. Čierne športové sako a biele nohavice, biela košeľa s čiernym lemovaním, mierne rozhalená. Vraj zvyrazňuje moju mužnosť a teraz je to v móde. Nehádaj som sa, on je tu doma. A móda je, zdá sa, jeho tajnou vášňou.

„Hmm, peniažky, podte k oteckovi!“

„Počkaj! Ešte rukavice. Takmer by som na ne zabudol!“ plesol si UI po čele.

„Načo? Veď tam nie je zima.“ (Nie som fanúšik výstrelkov a rukavice nemusím ani v zime.)

„Hráči sú hákliví na kontakty a hlavne na dotyk. Šťastie sa prenáša aj obyčajným dotykom prsta. Karty a žetóny drž a stav holou rukou. Pravou! *Šťastie ide od srdca*. A dávaj pozor, aby si sa nikoho nedotýkal. Sú schopní obviňovať ťa z krádeže. Tfu-tfu!“ symbolicky ma oplul. Vraj sa to tak robí, ak niekomu želáme šťastie. Ešteže ma nemohol kopnúť do zadku. To by si určite vychutnal.

Tak, hurá na to! Dodal som si odvahy a v modrých rukavičkách vyrazil do sveta plného peňazí, výherných automatov, zábavných či iných hier, nerestí a ďalších radostí.

Na Mirore 1 žila tá najväčšia zmes ľudí, rás, UI, androidov a geneticky zmutovaných príšer, aká sa dala vo vesmíre stretnúť. Totálny chaos, kotol plný rôznorodostí a podivností. Tu zapadnem, povedal som si v duchu. Snáď by som sa tu mohol na istý čas aj zašif. Kto by ma tu hľadal?

„Pche! To určite! Všetko neustále sledujú kamery a tajní. Čo si myslíš, komu idú najväčšie zisky?“ ozvalo sa mi v hlave.

„Ty kokso! Brill? Ako si sa mi dostal do mozgu?“

„Neviem. Asi to bude tvoja nová schopnosť. No počujem len jasné myšlienky na povrchu. Ten chaos, čo máš ďalej, ne-

vnímam. Mohol by si sa trochu vzdialiť? Rád by som zistil, na akú diaľku to funguje.“

„Vypadni! Chcem byť sám. Nestačí, že ťa mám na lodi?“

„Ja ti chcem len pomôcť. Poradiť. Môžem ti byť v kasíne veľmi užitočný. Keby si...“

„Budú si myslieť, že som blázon.“

„Veď sa nerozprávame nahlas. Stačí, keď si dáš trochu pozor a nebudeš sa tváriť ako idiot.“

„Zmizni už! Chcem si svoju hru vychutnať a nie počúvať kibica. Neskôr to preskúmam. Teraz sa musím sústrediť a ty by si ma len rozptyľoval.“ Zrazu nastalo ticho. Odišiel? Možno sa urazil. Ále čo! Je to len program. Otravný, namyslený program. Občas, pravda, užitočný. Dúfam, že si kufre nenájdem pred dverami.

Tentoraz som neblúdil a neodkladal nevyhnutné. Zapadol som do prvého veľkého kasína, ktoré som zbadal. Žiarilo, blikalo a hlásalo do okolia výšku nádejnej výhry. Nedalo sa s ničím iným zameniť. Dnu prúdili davy ľudí. Kadiaľ vychádzali von, som nedokázal určiť.

Stačil mi pohľad na automaty, počítače a prístroje a už som vedel, čo ponúkajú, ako hrať a čomu sa radšej vyhýbať. Už nie som neznať turista. Dnes je zo mňa lovec. Mám cieľ a tým je výhra. Čo najvyššia.

Skúsil som to pri automatoch. Niekde sa začať musí.

„Šťastíčko, nepotrebuješ niečo?“ opýtala sa ma pekná čašníčka, roznášajúca hráčom nápoje.

„Vodu. Chladenú, prosím.“

„Ale iste. Hneď to bude,“ usmiala sa a odišla. Cestou prevzala pár ďalších objednávok a ponúkala akési lístky.

Vodu tu podávali zadarmo. Všetko ostatné bolo dvojnásobne drahšie v porovnaní s inými planétami. Dávali jasne najavo,

že chudákov tu nechcú. Kto nemá čo prehrať, nemá nárok ani hrať, či dokonca niečo vyhrať.

Prvá výhra ma prekvapila. Nikdy nezabudnem na ten slastný víťazný pocit. Vyhral som! Neuveriteľné. Nikdy som nič nevyhral. Samozrejme, nikdy som si nekúpil ani jeden mizerný kupón, nepodal tiket či športku.

Tak čo si mal vyhrať? Okomentoval môj postoj UI lakoniccky. Mal pravdu, ale mne nikdy ani len nenapadlo, že by som mohol vyhrať. Neveril som si. Dnes si síce tiež neverím, ale verím Brillovi. A keď náhodou nevyhrám, budem mať dôkaz, že nemám šťastie a Kráľovskí so mnou plánovali svoje zvrátenosti.

Po prvej výhre nasledovali ďalšie. Začal som postupovať podľa Brillových inštrukcií, ktoré do mňa vtĺkal na lodi. Vyberal som si automaty, pri ktorých ostatní nemali šťastie, a neskôr, keď som mal dostatočnú hotovosť, prešiel som k stolom.

Poviem vám, oberanie ľudí o ich ťažko zarobené peniaze vymysleli a po vesmíre rozniesli mimozemšťania! Tento môj súkromný postreh mi potvrdil nielen môj UI, ale aj pohľad na vnútro tohto kasína. Všade stáli stoly s tými najrafinovanejšími hrami. Karty, kocky, guľky, osemuholníky. Hralo sa tu jednoducho všetko, čomu ste mohli uveriť. Profesionálni hráči špeciálna kasta ľudí, ktorých ste si nemohli s nikým iným pomýliť, tu tvorili uzavreté skupinky a sekty. Mali svoje zvyky, povýšené až na rituály. Mnohé z nich boli smiešne, niektoré trápne alebo vražedné. Brill tvrdil, že poniektorí dokonca pred veľkou hrou obetujú život človeka. Brrr!

Ja som nemal nič. Mohol som si fúknuť či pľuvnúť do dlane alebo sa chytiť za nos pred hodom, ale čo mám zo seba robiť „trapka“? Keď mám šťastie, tak nech sa snaží.

Vybral som si hru na spôsob rulety. Mala podobné pravidlá a dalo sa pri nej dosť nenápadne zarobiť. Nepotrebujem milióny. Stačí mi polovica.

Okolo stolov okrem čašníčok chodili aj kibici, ktorí povzbudzovali hráčov do vyšších stávok. Prehrávajúcich nútili prehrať úplne všetko a nováčikov privádzali k najťažším hrám. Ja som ich ignoroval a oni si ma nevšimli.

Hore, nad našimi hlavami, visela vo vzduchu efektne naaranžovaná vyblýskaná stíhačka. Bola hlavným lákadlom tomboly. Lístky na ňu predávali čašníčky. Z predaja mali províziu, tak som si jeden kúpil od tej sladkej ryšavky, ktorú som stretol ako prvú. Milo sa na mňa usmiala, lístkom si pohladila mierne poodhalený hrudník a pobozkala ho. Asi *pre šťastie*. Zvyšok večera sa snažila pohybovať sa v mojom dosahu. Možno si dnes aj užijem, ktovie. Hlavne, nech sa o tom nedozvie Brill. Ten by mi dal.

Drvivá väčšina hráčov nosila rukavice, ktoré boli dôležitou, ak nie hlavnou súčasťou ich odevu. Vyjadrovali osobnosť majiteľa a, samozrejme, demonštrovali aj jeho bohatstvo či postavenie. Zazrel som čierne kožené, šupinaté, svetielkujúce, ostnaté, farbu meniace, neviditeľné aj ošperkované, ba dokonca aj pár rukavíc, čo chránili majiteľov elektrošokmi. S tými by si teda nikto ruku nepodal! Poniectorí mali rukavice po celý čas hry, iní si ich neustále vyzliekali a obliekali, akoby sa nevedeli rozhodnúť, čo im *prinesie viac šťastia*. Ja som sa ich, ihneď po odchode z lode, zbavil strčením do vrečka. Potrebujem cítiť veci, čo držím v ruke. Zdajú sa mi viac reálne.

Čoskoro sa mi moja výhra začala sypať pomedzi prsty na zem. Vzal som si tácku. UI bude mať radosť.

„Štígro,“ dovalil sa ku mne akýsi mierne opitý a bezočivý chlapík. „Kamoško, nezaložíš? Nemal som šťastie. No teraz... cítim ho v kostiach,“ začal ma otravovať. Dosť arogantne ma